

Úspěch

Dalibor Boubín

Tento příběh se téměř do posledního písmene skutečně odehrál. Přesto mi všichni říkají: Ne, tohle je tak absurdní, že to nemůže být pravda. Takže asi tak... No dobře, Godzilla je ve skutečnosti ještě děsivější. Ale ten zbytek...

„Podepište to tady.“

Nevrlá paní pohodila na stůl dva papíry.

Můj redaktor předstíral, že ho zaujalo něco nesmírně důležitého venku za oknem. Nebýt tak vyklepaný, možná bych se na omšelou budovu smíchovského nádraží podíval také, ale takhle jsem jen zapátral po něčem na psaní. Žena mě přes tlustá skla brýlí spalovala pohledem. Roztřesenýma rukama jsem na dně batohu nahmátl povědomý levný plast.

„Tady je, mrška,“ vytáhl jsem modrou trubičku na světlo.

Godzilla nehnula ani brvou, zatímco redaktor si náhle vzpomněl, že má něco důležitého na práci, a zmizel.

Konečně jsem do napjatého ticha cvakl palcem o vršek propisky a třesoucí se rukou vykouzlil na obě kopie své historicky první autorské smlouvy dva naprosto rozdílné podpisy.

„Vždycky jsem s tím měl problém,“ omluvil jsem se. „V bance jsem nikdy netrefil podpisový vzor.“

Podivná bytost se neusmála ani teď. Tlustými prsty otočila oba papíry a vrazila na ně své vlastní parafy.

„Peníze vám pošleme do dvou měsíců,“ štěkla a tím jsem pro ni přestal existovat.

„Já jen...“ osmělil jsem se.

„Co ještě?“ zavrčela.

Vytáhl jsem z černé dózy přeplněné různými psacími pomůckami svou reklamní tužku a pozvedl ji do výše očí.

„Jen si zase vezmu tohle,“ vykotal jsem. „Mám k ní sentimentální vztah.“

Asi jsem ji překvapil, protože na chvíli ztratila svou hrůzostrašnou masku: „K tomuhle šuntu?“

Jo, k tomuhle šuntu, pomyslel jsem si s notnou dávkou nostalgie...

*

Letošní jaro si v ničem nezádá s tropickým létem. Třícítku mírní lehký vánek a plechová střecha vrhá na nástupiště nepříliš účinný stín. Vlák Intercity s pravidelným odjezdem v šestnáct hodin bezostyšně ignoruje nádražní hodiny a z plánů Českých drah si dělá srandu. Elektronický hlas čekatelům právě hlásí, že pro technickou závadu dorazí souprava později. Ohlášené zpoždění se prý může změnit.

Ani ne půl hodiny po plánovaném odjezdu se na západě vyloupne namodralý bod a zanedlouho s charakteristickým skřípěním brzd doroste do rozměru dospělého vlaku. Do začátku akce zbývají dvě a půl hodiny. Kavárna KA SHA FE by ale naštěstí měla být jen pár kroků od hlaváku. To stíhám.

Vůz číslo jedna je zařazen až na samém konci soupravy, což mě nijak nezaskočí, protože jsem už služeb národního dopravce párkrát využil. Sebevědomě se usmívám a blahosklonně sleduji méně zkušené spolucestující, kteří s vyplazenými jazyky v zoufalé snaze najít správný vagon pobíhají sem a tam. Zatímco se zájemci o vůz číslo sedm ženou

přes celé nástupiště směrem k lokomotivě, překonám deset kroků ke dveřím svého kočáru.

„Áááá,“ odfrkne si pán zalitý potem, jakmile sestoupí na rozpálený peron.

„Konečně!“ rozpláče se drobná paní, která mu klopýtá v patách.

Oba se pak zastaví na betonové ploše, do níž žhne slunce v plné síle. Radostně se nadechnou horkého vzduchu.

„Paráda,“ zaslechnu ještě.

Nějací blázni. Nastupuji.

Těžký, nehybný a vydýchaný vzduch. Asi sto stupňů. Bude to v pohodě. Rychle to opraví a frčíme. Jako by mě bůh železnic slyšel, z palubního rozhlasu se ozve unavený mužský hlas. Nerozumím úplně všemu, ale chápu, že vlak bude restartován, ať už to znamená cokoli. Vypnout a zapnout. Osvědčená metoda každého ajťáka.

Světla zhasnou. Když se po několika minutách zase rozsvítí, žádné spásné hučení klimatizace se neozve. Ani stopa po mrazivém proudění. Světla zhasnou znovu.

Pátý pokus. Beze změny.

Oknem vidím, jak se nástupiště vyprazdňuje a lidé odevzdaně nastupují. Zdá se, že vyrazíme. Ne do horoucích pekel, protože tam už zjevně jsme.

„Vážení cestující.“ Jiný hlas než před chvílí. „Na naši vlakovou soupravu spadla cihla. Z důvodu bezpečnosti provozu musí být nejprve odpojena trakce na této koleji, aby ta věc mohla být odstraněna. Omlouváme se za způsobené potíže.“

Do vagonu vstupuje průvodčí. Chlap jako hora, což se teď docela hodí. Hlavně jemu.

„Klidně se jděte ochladit ven,“ prohlásí bodře dřív, než kdokoli stihne zaútočit. „Tohle bude ještě chvíli trvat.“

Vybavuji si rtuťový sloupec na staříčkém teploměru venku a jsem ochoten připustit, že třiatřicet stupňů Celsia může za správných podmínek působit jako osvěžení. Jdu s davem.

O vůz, jehož číslo odhaduji na čtyřku, kdosi opřel hliníkový žebřík. Na jeho vrcholu balancuje muž v montérkách a mobilním telefonem fotí. Když skončí s plošným snímkováním, natáhne jednu ruku a vítězoslavně cihlu zvedne nad hlavu. Pořídí si ještě několik selfíček, která budou do minuty na jeho Instagramu. Po deseti minutách pantograf zase políbí dráty.

Přemýšlím, odkud může na vlak na hlavním nádraží krajského města spadnout kus zdiva. Zvažuji mnoho variant. Sabotáž? Orel, který si pálenou hlínu spletl se želvím krunýřem? Nechávám otázku nezodpovězenou a vracím se na své místo.

„Klidně to jděte zkusit do předního vozu,“ vysvětluje trpělivě průvodčí dvojici důchodců. „Třeba tam ještě najdete nějaké místo. Je to jediný vůz, který chladí.“

„Jo,“ zasměje se člověk ve středověkém kostýmu. Z jedné vysoké kožešinové boty mu vykukuje dlouhá dýka. „Sice si nesednete, ale upadnout už nemůžete. Je tam narváno.“ Pak se obrátí na své spolčníky: „Jdu do jídelňáku pro nějaký piva.“

Dáma v dlouhé sukni a hrubé režné košili, přes kterou má nataženou ještě chlupatou vestu, zvedá palec.

„Jó,“ volají ostatní zbrojnoši.

V duchu sám se sebou uzavírám sázky. Dostanu infarkt z přehřátí dřív já, nebo někdo z těch důchodců? Podle míry agresivity vůči průvodčímu bych jim dal ten nižší kurz.

S padesátiminutovým zpožděním konečně vyrážíme. Volným krokem proplujeme spletí výhybek a koleje si postupně zamávají na rozloučenou, až zůstane jen ta jedna naše a její parťák z protisměru. Míříme na východ.

„Vážení cestující,“ zahlaholí palubní rozhlas. „Hovoří strojvůdce tohoto vlaku. Nebudete mi to věřit, ale mám pro vás další zprávu.“ Dramatická pauza. „Správa železnic vydala na základě varování Českého hydrometeorologického ústavu o nebezpečí silných bouřek nařízení o zvláštním režimu jízdy. Vybranými úseky bude naše souprava projíždět sníženou rychlostí.“ Pak zakašle a ještě dodá: „Omlouváme se za způsobené potíže.“

Vykouknu okénkem ven. Obloha bez mráčku. Mezi Plzní a Prahou nejspíš žádné vybrané úseky nejsou. Stále jedeme dvacetikilometrovou rychlostí.

V Malé Chuchli se průvodčí vrací a na něčí žádost otevírá panel v chodbě.

„Tady,“ ukazuje. „Tady je to ovládání. Už jsem to zkoušel stokrát.“

Jeden z mužů natáhne ruku a prstem zmáčkne vedlejší tlačítko. Nad hlavou nám to zašumí a do vagónu vtrhne proud mrazivého vzduchu. Na Smíchově proudění ale zase ustává a do stanice Praha hlavní nádraží dorážíme jako v pojízdné sauně.

Vystupuji mezi posledními, protože lovci pod vlivem alkoholu a přehřátí vrávorají uličkou, kde se srážejí s důchodci ohánějícími se teleskopickými holemi. Z nástupiště projdu rovnou starou halou k magistrále. Propletu se nekonečným davem údajně maďarských migrantů, kteří větší část původní nádražní budovy již nějakou dobu obývají, a rychlým krokem zamířím do Rubešovy ulice. Vyhlášení výsledků literární soutěže mělo oficiálně začít před půl hodinou. Obloha je stále blankytně modrá.

Do mikroskopické kavárny vstupuji ve chvíli, kdy předčítají výsledné pořadí finalistů. Sleduji to přes hlavy několika dalších přítomných úzkým průchodem mezi jedinými dvěma místnostmi. Patnáct osob tu zadní dokázalo ucpat až do neprůchodného stavu. Šťastnou náhodou zaslechnu své jméno. Protlačím se tedy vpřed. Modrá reklamní

propiska mění majitele a stává se mou jedinou odměnou. Netuším, co je na ní napsáno. Přeci nebudu vytahovat brýle.

Asi půl hodiny čekám, padne-li nějaké slovo o v mejlech inzerované další spolupráci s tímto malým nakladatelstvím, ale nic takové se nestane. Vnutím se mezi skupinku vybraných autorů, kteří smějí kousek své práce přečíst nahlas, abych dal celému výletu alespoň zdání smyslu.

Po necelé hodině zaplatím jeden čaj a volným krokem zamířím zpátky k nádraží. Ven dorazilo šero a hutná oblačnost.

I zpáteční cesta trvá tři hodiny namísto obvyklých osmdesáti minut. Po příčinách už nepátrám. Uvnitř kupé drkotáme zuby, protože klimatizace jede pro změnu naplno. Snížit její výkon nelze, protože někdo ukradl ovládací prvky.

*

Godzilla natáhla ruku. S jemností, jakou bych u ní nečekal, mi mou modrou plastovou literární výhru vytáhla z prstů a jediným přesným obloukem ji poslala do koše na druhé straně kanceláře. Pak sáhla do přeplněného kelímku a podala mi krásnou, stříbrnou a celokovovou propisku se dvěma černými kroužky.

„Teď už jste publikující autor,“ zasmála se. „Nedělejte nám tímhle brakem ostudu,“ kývla směrem k odpadkům.

„Tak díky,“ usmál jsem se.

Pak jsem se otočil a vyrazil prožít další dobrodružství v režii českého národního dopravce.